Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

*„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"*

NUMMER 11 | 1. JUNI 1923 | 2. AARGANG

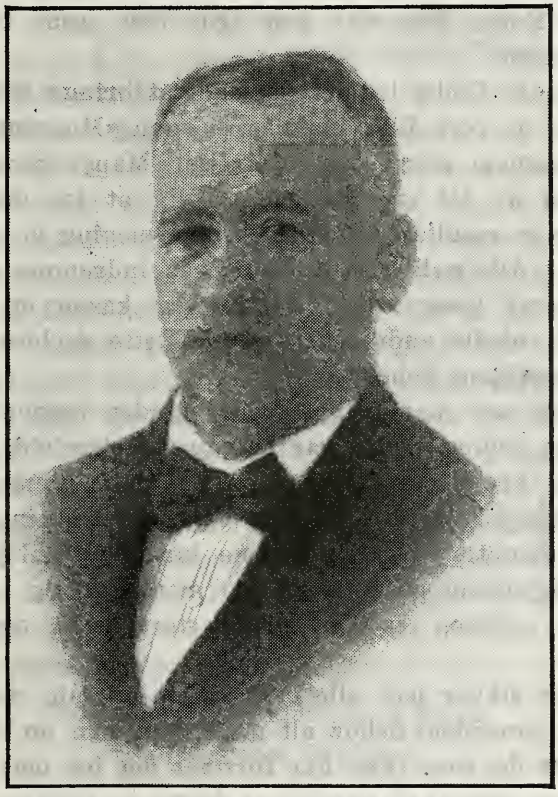

Missionspræsident Aug. S. Show.

Farvel til missionspræsident Aug. S. Schow.

Jeg føler mig overbevist om at nu da præsident Schow skal forlate os og reise hjem igjen, vil mange av de norske Helliges tanker følge ham paa hans lange reise over hav og land.

Naar den norske missions historie skal skrives, maa præsident Schow's navn komme sterkt frem. Idet han var den første præsident over den selvstændige norske mission. Personlig tror jeg og er overbevist om at adskillelsen fra Danmark har virket forfriskende og git de norske Hellige en mere utviklet selvstændighetsfølelse, og præsident Schows repræsentation utadtil og indadtil har slaat fast for alle tider at Norge kan staa paa egne ben ogsaa hvad vor kirke angaar.

Likeledes finder jeg det passende at bringe frem i alles erindring at vort lille populære organ «Morgenstjernen» skylder samme mand sin tilblivelse. Mange tænkte i begyndelsen at det ville være vanskelig at faa den indarbeidet, men resultatet viser at denne mening er gjort tilskamme. Alle ærlige mennesker maa indrømme at «Morgenstjernen» lyser meget klarere og kaster et sterkere skin end enkelte andre «Stjerner». Dette skyldes i første række præsident Schow.

Der er saa mange hyggelige minder forbundet med præsident Schow. Altid var han forstaaelsesfuld for ungdommens krav, han satte sig ind i deres tankegang og kom aldrig i friktion med den majorative mening.

Han benyttet aldrig sit høie kirkelige embede til at trumfe igjennem sine personlige meninger, og i følge et gammelt ordspog er den mand størst som overvinder sig selv.

Jeg er sikker paa alle interesserte er enig med mig i at ønske præsident Schow alt godt, naar han nu skal reise fra os, at de som ikke har forstaat det før maa komme til klarhet over at de gamle har mistet en bror og de unge en far, samtidig som vi haaber, at naar han nu trækker sig tilbake til et velfortjent otium i sit hjem i Richmond, at han stadig maa erindre Norge og da specielt Kristiania

Præsident Schow faar vel de færreste av os se mere i dette liv, men alle gode raad og alle skjønne inpulser vil leve videre blandt os. Personlig er jeg sikker paa at præsident Schow vil være den lykkelige tihører engang i en nær eller fjern fremtid til disse ord. *Vel gjort du gode og tro tjener, gaa ind til din Herres glæde.*

Henry Larsen.

Korrespondanse.

Salt Lake City, Utah den 17. mars 1923.

Præsident Aug. S. Schow,
Kristiania, Norge.

Kjære broder!

Vi avløser Dem herved fra at præsidere over den norske mission med tillatelse at reise tilbake til Deres hjem. Deres avløsning vil regnes fra den tid, da De har overlevert alle missionens affærer til ældste Albert R. Peterson som er beskikket til at være Deres eftertræder i dette kald.

Ved saaledes at avløse Dem, gir det os en stor fornøielse at kunne si, at Deres virksomhet har møtt med vor fuldkomne tilfredshet, og som Deres medarbeidere takker vi Dem for det gode arbeide som de har utført, saavelsom for den taalmodighet, kjærlighet og hengivenhet som har karakterisert Deres præsidentskap.

Vi haaber at faa den fornøielse i en nær fremtid personlig at by Dem velkommen hjem, og ønsker at Herren fremdeles maa velsigne Dem og fylde Dem med glæde ved erindringen om at De har utført en saa udmerket mission i Norge Deres fødeland.

Med venlig og hjertelig hilsning
fra Deres brødre
Heber J. Grant. *Charles W. Penrose.*
A. W. Ivins.

Avskedshilsning.

Jeg forlot mit hjem i Richmond, Utah den 2. mars 1920, ifølge et kald fra det første præsidentskap, til at gaa paa mission i egenskap av præsident for den norske mission, som kort tid i forveien av kirkens ledere var dannet ut av den skandinaviske mission.

Efter en behagelig reise ankom jeg til Kristiania den 21. mars, og fandt brødrene Hyrum P. Nøkleby og Heber J. Gustafson i Osterhausgaten 27. Broder Nøkleby hadde da virket i de tre forskjellige konferanser i Norge for over tre aar og blev hæderlig avløst og reiste hjem i juni maaned, hvor han paa en sørgelig maate kom av dage ved et ulykkestilfælde nogle maaneder senere, hvilket budskap bragte sorg til manges hjerter, da han var en god ung mand, almindelig agtet og æret av alle som var bekjendt med ham. Broder Gustafson virket for nogen tid som missionssekretær, hvorefter han var omreisende ældste i Trondhjems konferanse, og virket paa en hæderlig og rosværdig maate i alle kald. Han er nu i Magna, Utah og befinder sig meget vel tilfreds.

Da der ingen missionærer var maatte jeg overta bestyrelsen av Kristiania konferanse, hvor der dog findes mange gode brødre og søstre, og gode levende organisationer, saa der var ingen aarsak for mangel paa aandelig føde; i særdeleshet var dette tilfældet i Kristiania gren. De andre otte grene var kun delvis organiserte, og det var med bedrøvelse, at disse forhold ikke kunde bli bedre før flere arbeidere kunde komme ind i landet.

Søster Augusta Olsen fra Arendal var paa reise til Zion, da hendes kundskaper og talegaver tiltrak sig min opmerksomhet, og hun virket for næsten tre aar i Drammen og Arendal, og utførte meget godt for Herrens sak.

Paa efteraarskonferansen 1920 i Bergen møtte jeg søster Caroline Marthinussen, som var der paa besøk, og efter en kort tids overveielse adlød hun kaldet til at virke for den sak, som hun visste var ret. Hun ankom til Kristiania i januar 1921 og utrettet meget godt i de 27 maaneder, som hun opofret i evangeliets tjeneste.

Der var desuten tre unge lokale brødre, som arbeidet i missionens tjeneste, nemlig Eyolf Larsen Arveseth, som virket som præsident for Trondhjems konferanse for omtrent to aar og siden som omreisende ældste i Bergen, hvor han ogsaa paa en grei maate dirigerte grenens sangkor.

Sverre Jensen og Hilmar Bjørndal virket i Bergens konferanse, og gjorde meget godt i at sprede det skrevne ord. Broder Jensen er nu hjemme i Zion, mens broder Bjørndal fremdeles er i Bergen. Oluf K. Karlsen er fremdeles præsident for Bergens konferanse og har holdt denne stilling for ca. seks aar. Han er en bestemt, paalidelig og i alle henseender passende mand for den stilling han indehar.

Det var hensigten at vor gode broder og ven ældste Erastus Johnsen skulde ha virket i Bergen; men han blev imidlertid forbudt av politiet at opholde sig der, dog med det forbehold, at dersom pastor Hansteen vilde tillate det skulde politiet ikke lægge nogen hindringer i veien; men prestens samtykke i at tillate broder Johnsen at opholde sig der kunde ikke opnaaes, saa efter forgjæves at ha forsøkt at opholde sig i Haugesund, Stavanger og Aalesund, satte han kursen for Trondhjem, hvor han virket til han blev avløst, og er nu i sit gode, hyggelige hjem i Richmond, Utah.

Ældste Geo. A. Widsten var først forstander for Drammens gren, hvorefter han var præsident for Trondhjems konferanse; han var en energisk arbeider og indlemmet mange personer i kirken.

Naar vi tænker paa dette ringe antal av arbeidere, og betragter rapportene, som viser at 193 personer var tillagt kirken ved daab i den tid jeg har virket som præsident, maa vi si at det er et udmerket resultat, og jeg føler av mit hjertes dyp en trang til at takke Gud og lovprise hans navn, fordi jeg har hat en saa god anledning til at arbeide i hans vingaard. Paa min første mission virket jeg fire og et halvt aar, paa min anden to aar og 3 maaneder og paa denne tre aar og 3 maaneder, tilsammen ti aar. Med undtagelse av et aar i Kjøbenhavn var hele tiden benyttet her i mit kjære fødeland. Det er ingenlunde min tanke at jeg har kunnet tilfredsstille alle krav, men det er en

fuldstændig tilfredsstillelse for mig, at kirkens første præsidentskap erklærer sig fuldstændig tilfreds med mit arbeide, og da haaber jeg ogsaa at Gud anerkjender mine ringe bestræbelser til forfremmelse av hans verk her paa jorden.

Maa jeg nu faa lov til at takke alle som har hjulpet til i dette vigtige arbeide og har utrakt en venskabelig hjælpende haand. Det er ikke min mening at nævne navne, men jeg vil dog nævne, som en av de mest uegennyttige og selvopofrende, broder Reinhardt L. Olsen, som har arbeidet meget ved utgivelsen av «Morgenstjernen», det eneste norske blad som findes i kirken. Han begyndte med det første nummer og har fortsat hele tiden siden, uten den mindste erstatning for alt dette bryderi. Mange, mange tak, broder Olsen. Lønnen vil ikke utebli.

Under denne mission har jeg besøkt de forskjellige konferanser syv ganger og har nydt megen opmerksomhet og godt blandt søskende og venner. Vil da ogsaa takke for den smukke erindring jeg fik fra Trondhjems saavelsom fra Kristiania grene ved den sidst avholdte konferanse, ikke at forglemme den vakre gave jeg fik fra «Sy-klubben».

Jeg er netop kommet tilbake fra en tur som ældste Hyrum Norseth og jeg gjorde til Arendal, Larvik og Tønsberg. Vi overvar flere møter og hadde en meget behagelig tid med søskende og venner som vi besøkte.

Ældste Norseth og jeg vil antagelig forlate Kristiania den 9de juni, vi vil reise over England og fortsætte derfra med verdens største dampskib «Majestic».

Hermed byder jeg farvel til «Morgenstjernen»s læsere og nedbeder Guds fred og velsignelse over alle, samt at den norske mission maa gaa stadig fremad og mange av landets ædle sønner og døtre maa slutte sig til sandhetens banner.

Al korrespondanse vedrørende den norske mission bedes adressert til Albert R. Peterson, Osterhausgaten 27, Kristiania.

Med megen agtelse, eders broder i evangeliet

Aug. S. Schow.

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Blandt de landdyr som dengang levet paa jorden kan nævnes de Dinotherium. Fra dets levninger, som endnu eksisterer, finder man, at det maa ha været ikke mindre end 16 fot høit og 24 fot langt, med et hode mindst 3 fot bredt, og har følgelig hat en hjerne stor nok til at faa enhver frenologists lyst tilfredsstillet. Der var et andet meget stort dyr kaldt Mastodon, om hvis uhyre størrelse vi kan faa et slags begrep fra det, at levningene av nogen av dens kindtænder veier ikke mindre end 17 pund. Der levet paa samme tid et andet stort dyr, hvis levninger findes i Sibirien, Sverige, Italien og i Nord- og Sydamerika. Det kaldes almindelig Mammutdyret, skjønt det paa grund av dets likhet med de nulevende elefanter av naturforskere er blit kaldt Elephas Primigenius. Det var bedækket med 3 slags haar: først sterke børster, dernæst blødt haar og tillike med en slags rød uld, der vokste blandt haaret.

Geologene er enige om, at i den sidste del av dette tidsrum begyndte jordens tilstand at nærme sig den, hvori vi nu finder den. Dette tydes til ved den overflødighet av løvvekster, som findes i Nordamerikas stene. Det sees herav, at klimaet blev mere kjølig, og at den tykke atmosfære, der saa længe hadde indhyllet jorden som et tæppe, var forsvunden. Kulsyren og andre slags giftig gas, der var aldeles uskikket til at nære dyreliv, var blit optat av kulperiodens frodige plantevekst. Geologene fortæller os at det var i denne periode at Wasatch- og Uintah-bergkjedene og andre i Nordamerika blev dannet og det vestlige fastlands midte opløftet, hvorved den store mellemsjø, som engang adskilte Amerika i to store kontinenter, blev forandret. Den forandring, der skedde med hensyn til disse egnes fysiske geografi, var overordentlig stor, og forskjellen, der blev paa klimaet, var uten tvil av tilsvarende storhet. Derfor var det naturlig at vente, at der

ved den næste periodes begyndelse vilde ske en stor forandring paa planteveksten og dyrelivet. Saaledes endte den femte skabelsesperiode, ti «aftenen og morgenen blev den femte dag».

Moses begynder sin beretning om den 6te periode med disse ord: «Og Gud sa: Jorden utgi levende dyr efter sit slags, fæ og orme og vilde dyr paa jorden efter sit slags; og det skedde saa.» Geologien stadfæster dette, idet den erklærer, at her begyndte dens nyere tidshistorie, her begyndte det herlige syn av mark og skog; de høiere arter av dyr traadte ind og blev herskende. Mange av artene, baade av planter og dyr, var de samme som nu lever. Endvidere noget som er vel værd at lægge merke til i forbindelse med de første pattedyr, er deres pludselige fremtræden i stor mangfoldighet, og av næsten alle, endog de høieste arter, undtagen mennesket.

Tilsidst sies der: «Og Gud sa: La os gjøre et menneske i vort billede, efter vor lignelse, og de skal regjere over havets fiske, og over himlens fugle, og over fæet, og over al jorden.» Saaledes ser vi av den hellige skrift, at den aller sidste del av skabelsens verk var mennesket.

Geologien kroner det hele med den aabenbarelse, at alle sjødyrene, planteveksten, krypdyrene, fuglene og pattedyrene, alle kom i følgerække paa jorden, førend det første menneske. Endvidere at de tidligste levninger av mennesker, som endnu er opdaget, var paa det bestemteste fuldkomne mennesker, like saa meget som nogen race der endnu lever, og var paa ingen maate en forbindelseslænke mellem mennesket og apene. Da hans bolig var beredt og skogens og minenes materialer færdige for hans bruk, da og ikke før kom han tilskue. Saaledes vidner Mose beretning og geologien om hinandens sandfærdighet. Den samme historie, israeliternes store leder fortalte for 4000 aar siden, fortæller ogsaa idag selve jorden, hvorpaa vi staar, i sit eget betydningsfulde sprog, som om det var indgravert med en mægtig pen forat kunne læses for evige tider.

13. kapitel.

Videnskabelige beviser paa aandeliv.

Bibelens vidnesbyrd. — Aand kontrollerer materie. — Mikroskopiske atomer. — Protoplasma. — Sokrates' visdom. — Aandskraft o. s. v.

Den hellige skrift lærer os tydelig, at mennesket har en aandelig natur, som kan eksistere uavhængig av legemet, hvis forening med legemet utgjør, hvad vi i mangel paa et bedre uttryk almindeligvis kalder livets tilværelse. Saadanne aander, forenet med legemer av jordisk materie, danner den synlige menneskeverden. Skriften lærer os likeledes, at sjælens tilværelse og bevisthetens egenskaper vedvarer efter legemets død. Døden omtales i den hellige skrift som at opgi aanden, og mange skriftsteder hentyder til de legemløse aanders tilstand efter døden. I beretningen om Adams skabelse læser vi, at Gud Herren hadde dannet mennesket av støv, av jorden, og blæst livets aande i hans næse, og mennesket blev til en levende sjæl; og saaledes viser den en tydelig forskel mellem legemet og sjælen. Paa mange steder i det gamle testamente omtales legemløse aander, og der findes mange forordninger i Mose lov mot at raadføre sig med dem ved spaadomme og trolddom.

Sadducæerne motsier aandenes uavhængige tilværelse; men i vor Frelsers velkjendte argument med dem beviste han, at Det Gamle Testamente tydelig lærte denne lærdom, idet der sies, at Gud sa: «Jeg er Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud,» og tilføiet, «ikke de dødes Gud, men de levendes Gud.» (Markus 12, 26.) Herved lærte han, at disse mænd, uagtet deres legemer længe hadde været døde, allikevel levet. Likeledes omtaler Paulus at være borte fra legemet, og dog i Herrens nærværelse. Johannes erklærer, at han saa deres sjæle, som var dræpte for deres vinesbyrd om Kristus.

I undersøkelsen av videnskabelige beviser for disse bibelske anskuelser om en aandelig tilværelse vil det være nødvendig at ta i betragtning livets oprindelse, set fra fysiologiens side. Dette er unegtelig et vanskelig spørs-

maal, men av største vigtighet, da gudsfornegteren, efter at ha maattet vike fra astronomiens og geologiens leire, har søkt at befæste sig hos naturens historie. Endog her hensmuldrer hans grund under hans føtter, og det vil ikke vare længe, før den, som har en videnskabelig utdannelse, vil skamme sig for at vedkjende gudsfornegtelse.

Vi har set, at astronomien og geologien bærer vidnesbyrd om de sandheter den hellige skrift utfolder; det samme gjør ogsaa videnskapen, naar den omhandler levende væseners funktioner. Der sies, at Napoleon skal ha sagt til doktor Antomarchi paa St. Helena: «I læger er vantroende, fordi I ikke kan finde sjælen med eders knive.» Ihvorvel dette kunde passet til den tids læger, kan det dog ikke anvendes nu, da man ved mikroskopens hjælp er sat istand til at trænge langt dypere ind i naturens hemmelige kamre. Ved hjælp av dette redskap har videnskaben været istand til at opdage begyndelsene paa det levendes bygning og at utgranske de væsentligste löve som styrer utviklingens fremadskriden.

Kemien har ogsaa gjort sin del til at undersøke dette fænomen. Fra disse kilder lærer vi saavel organiske legemers fællesheter som deres eiendommeligheter. Fra den uorganiske verden hithører middelbart eller umiddelbart alle levende tings legemer, og til den vil de alle gaa tilbake. Ved en viss magt, som av menneskene er ukjendt, dannes materien i nye former, hvilke efter at ha brukt den saaledes sammensatte materie leverer den tilbake til den fysiske verden. Paa denne maate fortsættes og vedlikeholdes det organiske livs merkværdige omskiftelser. Videnskapsmænd, skjønt tilbøielige til at være skeptiske, indrømmer, at der maa først ha eksistert en levende spire, produktet av en fortilværende organisme, der drar til sig og anvender de uorganiske elementer, forener dem og danner organismen, opbygger et organisert system, og tilsidst avkaster atomene og redskapene, som det ikke længere kan bruke. Hvad denne organisme er, kan vi ikke nøie forklare, da den sandsynligvis er av en saa fin og forædlet natur, at den overgaar videnskapens omfang paa dennes nuværende utviklingstrin. Ingen av de midler, der

staar til vor raadighet, sætter os istand til nøie at undersøke nogen av dem ved vore fem sanser.

For at fremvise denne sak, og paa samme tid vise livskraftens fortrinlighet og uavhængighet av den forholdsvis grove materie den benytter, la os betragte utviklingen av et eneste mikroskopisk atom, som det benyttes i livets tjeneste. Av en eller anden aarsak som kun Skaberen kjender, er den paa en for os mystisk maate blit begavet med liv. La os forestille os den første forbindelse med livskraft at være i den simpleste form av levende materie, nemlig protoplasma. Ved undersøkelse finder man, at denne protoplasma besitter, hvad videnskapen kalder de nødvendige egenskaper til liv, nemlig sensibilitet, kontraktion og assimilation. Vi finder at denne atom av levende gelé er begavet med kraft til at utsuge næring fra den sig omgivende uorganiske materie for sin egen tilværelses opholdelse. Omsider danner den sig til en ubetydelig celle eller en slags blære, der indeslutter en væske, i hvilken bevæger sig nogen faa korn. Om en tid forøker denne celle sig eller frembringer flere andre slike celler. Disse er først indesluttet i den oprindelige celle, hvilken brister og løslater de andre. Alle videnskapsmænd indrømmer at protoplasma er livets fysiske basis. Hvorfra stammer nu dette merkværdige princip, der begaver protoplasmene med de «nødvendige egenskaper til liv» og bringer alle den materielle verdens atomer og love til deres tjeneste? Dens virkninger er altfor iøinefaldende til at man med rimelighet kan fornegte dens tilværelse, mens dens magt over den jordiske materie beviser den at være adskillelig fra denne. Skjønt den er for fin til at kunne undersøkes av filosofen, er dens tilværelse en unegtelig sandhet. Den hentyder til en aandelig verden — en, til hvilken den synlige verden er tjenestvillig, og som ikke selv forandres ved de mange omskiftelser som foregaar.

(Forts.)

En lærer i kristendom, som ikke beder *for* og *med* de barn, der er ham betrodd, kaster fra sig det ypperste vaaben der er ham git.

En baptistprest og mormonerne.

Av *William A. Morton.*

En baptistprest i Salt Lake City uttalte i sin prædiken for en tid siden følgende ord: «Her har vi De Sidste Dages Hellige, som paastaar og sier at de er Guds utvalgte folk og har igjen oprettet en borttat religion. Det var at ønske at den for altid hadde været borte. De tror at de skal bli frelste fordi de er indlemmet i mormonkirken ved daab. Jeg sier at ingen ceremoni i verden kan bortvaske en eneste synd.»

Enhver Sidste Dages Hellig som læser dette vil forundre sig over denne uttalelse og spørre: «Hvorfra har den mand sin myndighet til at uttale disse ord?» Fra den dag da Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige blev organisert indtil denne dag, har kirken aldrig lært at nogen kan bli frelst fordi de blir døpte og indlemmet i Jesu Kristi Kirke. Vi tror ikke at nogen Sidste Dages Hellig har denne feilagtige idé. Hvis der skulde findes en Sidste Dages Hellig som tror at han blir frelst kun fordi han er døpt av Herrens bemyndigede tjener, da bedrager de sig selv, likesaa meget som denne prest bedrager sig selv ved at tro at han vil bli frelst foruten at bli døpt av en Herrens tjener med fuldmagt og myndighet. Vi tror ikke at nogen Sidste Dages Hellig har fortalt denne prest, at de tror at de vil opnaa frelse i Guds rike fordi de er døpt, og vi vet at denne mand har aldrig læst om noget saadant princip i nogen av vore bøker. Hvor har han saa sin myndighet til at gjøre denne sin fremstilling? Jeg sier at han har ingen myndighet, men gjør denne bemerkning i sin prædiken kun for at klandre os som et folk. Vi som Sidste Dages Hellige har lært bedre ideer om frelsens plan. Vi vet, at vi og alle mennesker med os, for at opnaa frelse i Guds rike maa tro paa Jesus Kristus og anta ham som vor Herre og Frelser, ved at være lydig til alle hans bud og befalinger, deriblandt daab ved begravelse til syndernes forladelse; ved at bøie os under hans vilje og være trofaste til enden. Hvis vor ven vet om noget andet som skulde være nød-

vendig for vor sjæls frelse ønsker vi at vite dette, ti hvad vi tragter efter fremfor alle andre ting er en evig frelse og ophøielse i Guds rike. «Man kan likesaa gjerne døpe en sandpose som at døpe et menneske som ikke har omvendt sig fra sine synder.» Dette er hvad Joseph Smith lærte og publicerte til verden. Kan vi tænke os at denne lærdom kan lede os til at tro, at daaben alene er nok for vor sjæls frelse? Nei!

Der er et andet punkt i prestens prædiken som vi ønsker at omtale, nemlig: «Det var at ønske at denne religion hadde forblit borte.» Der er ingen tvil om, at mange prester ønsker det samme som denne baptistprest. Vi er ikke overrasket ved at høre denne bemerkning, for vi vet ingen ting som har voldt den kristne verdens prester mere besvær end netop «mormonismen». Den har aabenbaret deres egne trosbekjendelsers falskhet og urimeligheten av deres myndighet mer end noget andet har gjort og vil gjøre. Vi læser i de hellige skrifter, at da Jesus Kristus blev født, var kong Herodes og hele Jerusalem med ham meget forfærdet. Folket i de dage var likesaa besværet naar de hørte om Jesu Kristi fødsel, som prestene av alle de forskjellige samfund var da de hørte om «evangeliets gjengivelse» eller som de selv kalder det, «mormonismens begyndelse». I begge tilfælder var de besværet med den samme aand. Men uagtet deres anstrengelser efter at utrydde Frelseren, hans liv blev bevaret, og han opvokste og fuldførte den store mission, som Gud vor himmelske Fader hadde bestemt. Det har været det samme med mormonismen. Uagtet at hele den kristne verden har bevæbnet sig imot den, uagtet alt hvad der har blit gjort for at utrydde den, saa har den dog blit bevaret, har spredt sig ut til verdens nationer, har befriet tusener av mennesker fra vantro og vildfarelse; har befriet tusener fra fattigdom og undertrykkelse og bragt dem til frihetens land; har oprettet et rikt borgerlig samfund i ørkenen, som har blit beundret av endog de værste fiender. Alle disse ting ønsker vor ven, at ikke hadde skedd. I sit ønske om at denne religion, som var aabenbaret til profeten Joseph Smith, hadde forblit borte, ønsker han:

1. at himlene hadde forblit lukket, saa at aabenbaringer hadde ophørt;
2. at Faderen og Sønnen hadde forblit i himmelen, saa at menneskene kunde forbli i uvidenhet om Guds personlighet;
3. at Mormons Bok ikke hadde fremkommet, saa at menneskeslegten kunde forbli i mørket angaaende Amerikas indbyggere og hvorfra de kom i begyndelsen;
4. at Johannes den Døper ikke hadde kommet til Joseph Smith og Oliver Cowdery og aabenbaret til dem den sande hensigt med daaben, og gjengit til dem den nødvendige fuldmagt til at utføre denne hellige ordinanse;
5. at Peter, Jacob og Johannes ikke hadde kommet til disse mænd og igjengit det høiere prestedømme og myndighet til igjen at organisere Jesu Kristi Kirke paa jorden;
6. at Moses ikke hadde kommet og git nøklene til Israels indsamling fra verdens nationer, saa at de tusener som er indsamlet i Zion kunde forblit i Babylon, været delagtig i dens synder og mottat dens plager;
7. at Elias ikke hadde kommet (Malakias 4. 5, 6) og vendt fædrenes hjerter til børnene og børnenes hjerter til deres fædre, for at ikke Herren skulde komme og slaa jorden med ban.

Alle disse ting ønsker vor baptist-ven ikke hadde blit gjengit til jorden. Men takket være vor himmelske Fader at disse ting har blit gjengit, at Jesu Kristi evige evangelium er nu paa jorden, og priset være hans navn, at ingen magter kan tilintetgjøre dette store verk.

(Fra *Millennial Star*. Oversat av Sigrid Holtan.

Den som er ydmyg, vet det ikke selv.

Daab.

I Bergen blev Gudrun Lassesen døpt av ældste Oluf K. Karlsen den 16. april.

Haandspaalæggelsen utførtes av missionspræsident Aug. S. Schow.

I Kristiania den 5. mai blev følgende personer døpt av ældste Otto Gebhardt: Karen Seland, Berthe Lundberg og Helge Victor Lundberg.

Haandspaalæggelsen utførtes av missionspræsident Aug. S. Schow og ældstene A. Richard Peterson og Aksel Nylander.

Dødsfald.

Søster Rachel Svenssen, Stavanger, avgik ved døden 17. april og blev begravet 23. april.

Begravelsen foregik under stor deltagelse av søskende, slegt og venner.

Det kan ske, at en mand er kommen i en situation, som han selv synes er litt nedværdigende, og han føler at den gjør ham ringe i hans omgivelsers øine. Han anlægger derfor storhet og maaske grovhet i sin optræden — og da begynder man at finde, han er en ringe mand. Den der slaar paa sin værdighet, slaar *til* sin værdighet.

Naturen.

Jeg satte mig ene paa skogrike høi
Og hørte kun vindenes stemme,
Der kom fra det fjerne og hurtig henfløi,
De hadde ei nogensteds hjemme.
Naturen taler med ukjendte sprog,
Da rører den menneskets hjerte,
Og nu mine tanker straks til sig den drog
Og om Herrens kundskap mig lærte.

Hvo fatter hans visdom, der ordnede alt,
som vi nu i verden kan finde?
Kun har os naturen det hele fortalt,
Den bringer os altid i minde,
At han, som har dannet hver plante og blomst,
Ser naadig ned fra det høie
Og bringer om vaaren det skjønnes gjenkomst
Forunderlig frem for vort øie.

Naar løvrike kroner sig hæver mot sky
Og blomster av jorden fremspringe,
Da fuglene bringer sin lovsang paany,
Mot himlen glad de sig svinge;
De priser den Gud, som har givet dem liv
Ved sine saa yndige triller.
Du deilige morgenstund dertil dem driv!
Saa lovsangens toner de spiller.

Naar fossene suser fra bergene ned
Og bækkene risler i enge,
Da stemmes vort sind straks til andagt og fred,
Dyp ro til vort hjerte sig trænge;
Naar solen med venlighet varmer vor vraa
Og vindene sagtelig lufte,
De yndige blomster paa markene staa,
Ja, alt av velsignelse dufte.

Jeg synger med glæde om skjønhet og pragt,
Og om den naturlige ynde;
Dog vet jeg, paa alt, et dække blev lagt,
Da folket begyndte at synde.
Før faldet der sagdes, at alting var godt,
Ti da var det hele fuldkommen,
Der var ei misundelse, hat eller spot,
ei død var til skabningen kommet.

Men Herren har sagt, der skal komme en tid,
Da det som blev skapt skal oprettes,
Da døden og kummer, samt sorger og strid
Med synd og dens saar skal utslettes.
Da skabninger pranger i herlighet skjøn
Og alt til fuldkommenhet trives,
Som herre og konge regjerer Guds søn
Og jorden de hellige gives.

Aug. S. Schow.

INDHOLD:

Farvel til missionspræsident Aug. S. Schow. (Billede) . 162
Korrespondanse 163
Avskedshilsen 164
Filosofien av evangeliet . . 167
En baptistprest og mormonerne 172
Daab 174
Dødsfald 175
Naturen (digt). 175

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.